

a dlouhými řasami shlížela dolů pronikavým pohledem safírově modrých očí. Maxmilián se rozhlédl po ostatních obrazech v hale. Většina z nich měla pečlivě vyvedená pozadí venkovských parků nebo vkusných salonů. Na podobizně téhle ženy ovšem nebylo pozadí žádné. Její postava vystávala z kropenatého šedomodrého plátna, což působilo dojmem, že se vznáší na noční obloze.

Jak si tak Maxmilián podobiznu prohlížel, zaslechl za sebou kroky. Ohlédl se, ale nikoho neviděl. Z jídelny k němu doléhalo cinkání kávových šálek a vinných skleniček. Maxmilián vyskočil na komodu, přičemž mu na vyleštěném povrchu trochu uklouzly tlapky, a pak se zadíval do tmavých koutů galerie. Zdálo se, že nikde není ani živáčka, ale